

Γ. ΚΑΓΙΑ: "ΤΙΜΟΝΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,"

Β'. ΘΙΑΣΟΣ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ - ΘΕΑΤΡΟ ΑΛΙΚΗΣ

του κ. Σωκρ. Καραντινού

Ο κ. Καγιας, ύστερα απ' την πρώτη επίσημη εμφάνισή του, που έκαμε πέρυσι από το θέατρο του 'Αργυρόπουλου, δίνει τώρα το δεύτερό του έργο, την κωμωδία «Τιμόνι στον έρωτά», που ανέβασε την περασμένη εβδομάδα ο δεύτερος θίασος Κοτοπούλη.

Το έργο αυτό του κ. Καγιας είναι άσυζητητα καλλίτερο από το πρώτο του που ήταν, νομίζω, ολόκληρα άποτυχημένο από κάθε του μεριά.

Το «Τιμόνι στον έρωτά» είναι μια ελαφριά κωμωδία με ανάλογο προς το είδος μύθο, ανάλογο διάλογο, αλλά και με σκηνική οικονομία καλοβαλμένη. 'Ανάλογα λέγοντας προς το είδος, θέλω να πώ: όπως έχει σώσει να το νοιώθουμε, τώρα, κυρίως έμεις εδώ. Γιατί είναι σίγουρο ότι σχετικά έχει γίνει μια μεγάλη παρεξήγηση σε βάρος του ελαφρού δραματικού θεάτρου και της πνευματικότητας των καιρών. Έχει πιστευτεί πως, όπως είδος ελαφρότερο, μπορεί να εμφανίζεται χωρίς αξιώσεις και έξω από σοβαρά κριτήρια. Κι' έχει καταντήσει οι παρόμοιες κωμωδίες, της ελληνικής ιδίως παραγωγής, να είναι από την αρχή ως το τέλος φτιαχτές, με περιεχόμενο που δεν έχει καμιά σχέση με τη ζωή, σκαρωμένες όπως-όπως. Κι' όμως αν τα διδόμενα που παίρνει ο συγγραφέας είναι, όπως πρέπει, αληθινά παρμένα από τη ζωή, όσο κι' αν η ανάπτυξη τους, αντί να πάρει την έκτασή και το βάθος που γγίζουν τα όρια της δύσκολης και μεγάλης τέχνης, πάρει τη μορφή ενός ανάλαφρου και χαριτωμένου παιγνιδιού, γίνεται ένα θεατρικό είδος σοβαρό.

Στο έργο του κ. Καγιας, ο πατέρας, ο κουνιάδος του ο εισαγγελέας, ή Νάντια κι' αυτός ο Βεργής, τέσσερα από τα κυριώτερα πρόσωπα, είναι πρόσωπα, άλλο λιγώτερο κι' άλλο περισσότερο, όλα φτιαχτά. 'Αντ'ρας, πατέρας και να κάθεται να σκαρώνει τόσα πράγματα γύρω στο κορίτσι του!... Να το φέρνει ένα νέο δικηγόρο για να το τυλίξει, να το παρακολουθεί στο κυνηγητό που του κάνει ο άλλος, ο γόης, να τον μπάζει κι' αυτόν στο σπίτι του, να τον διώχει και να τον ξαναφωνάζει και να περιμαζεύει την Νάντια και να την συνεταιρίζεται... πράγματα πο-

λύ άπιθανα. Νάταν το ελάχιστο μητέρα...

Βέβαια ξέρω για τη θεωρία της υπερβολής. Όμως υπερβολή εις βάρος της λογικής δε μπορεί να νοηθεί. Και είναι θεμιτή γινόμενη μόνο σε διδόμενα που ζούν και υπάρχουν. Τα ίδια θα μπορούσε να πει κανείς και για το θείο της κόρης, τον Περικλή Φλωρά, που αγωνιζότανε να τον στήσει και δε στήνεται, με την τόση τέχνη του ο 'Αντώνης ο Γιαννίδης. Εισαγγελέας, αλλά γιατί εισαγγελέας; Μπορούσε να ήταν και οτιδήποτε άλλο και τίποτα. Πιθανώτερος φαινότανε ο τύπος της Νάντιας, που με την έξωτερική της χάρη κράτησε — αν και νομίζω τον παρατράβηξε η υπερβολή — η κ. 'Αρώνη, μά το μπλέξιμό του στο μύθο, όπως φαίνεται κι' απ' όσα σχετικά λέω μιλώντας παραπάνω για τον πατέρα, άφύσικο. Κι' ο Βεργής αξιολύπητος, όπως μάλιστα τον έπαιζε ο κ. Σπ. Μουσουρης που δε θέλησε να του κρύψει τις αδυναμίες του από τον συγγραφέα. Και δεν καταλαβαίνεις γιατί, ως κι' ο πατέρας, πατέρας τετραπερασμένος, θα προτιμήσει

την νερόβραστη αγάπη του χλιαρού δικηγόρου και είναι να λυπάσαι το κορίτσι για την κακοτυχία του να πέσει στο τέλος σε τέτοια χέρια.

Δε μένει, λοιπόν, παρά ο τυπος του κοριτσιού. Αυτός ήταν σωστός. 'Αλλά γνωστός, χιλιοϊδωμένος και τριμμένος και δε θα μπορούσε μόνος του να σώσει την παράσταση, αν η Μιράντα δεν τον έπαιζε με τόση χάρη, χάρη δραματική κι' όχι ξώπετη, με κατανόηση και απλότητα. Κι' έσώθηκε η παράσταση απ' το λογοθετίδη, που έχυσε στα καλούπια του το ρόλο του Κωστή Δημούλια και μαζί με το Γιαννίδη, την 'Αρώνη, τον Κώστα Μουσουρή, σ' ένα ρόλο που δεν πρόφτανε να φανεί, και τους άλλους, έκαναν τ' αδύνατα δυνατά για αυτό.

Μέσα σ' όλο το έργο, μια σκηνή που ήταν η πιο πνευματική νομίζω, ήταν εκείνη που ο πατέρας συναντιέται σπίτι του με τον Πογγή και παρουσιάζονται συγχρόνως οι δυο όμοιοι τύποι, που τους χωρίζουν όμως τα τόσα χρόνια της διαφοράς τους.

ΣΩΚΡ. ΚΑΡΑΝΤΙΝΟΣ